

Posudek vedoucího bakalářské práce

Petr Lovětínský: Kantova teorie morální autonomie

Kol. Lovětínský ve své bakalářské práci ve shodě s jejím titulem představuje Kantovu morální filosofii a zaměřuje se především na problematiku autonomie lidského jednání. Text dokazuje, že se autor dobře zorientoval v jednotlivých momentech Kantovy morální filosofie a rozumí i jejich vzájemné souvislosti. V autorově podání do sebe jednotlivé „komponenty“ Kantova systému skutečně hladce zapadají, jak sám říká, ale i na úrovni bakalářské práce bych očekával alespoň elementární poukaz na některá problematická místa Kantovy koncepce, byť by šlo jen o položení otázky – např. problém vztahu mezi sférou noumenální a fenomenální (neboli možnost reálného působení transcendentální svobody ve striktně determinované sféře jevů), dosah a platnost Kantova důkazu svobody atd. Základní rysy Kantovy koncepce jsou každopádně představeny bez hrubých chyb či zkreslení, v práci je jen několik drobnějších obsahových nedostatků: 1) Na s. 4–5 autor poměrně obsáhle mluví o *čistém* praktickém rozumu, ale z navazujících pasáží je jasné, že zde míní rozumnost jednání vůbec (hypotetické i kategorické imperativy). 2) Autor místy (zvl. s. 19) mluví o „inkorporační tezi“ tak, jako by se jednalo o nějakou *skutečnost* obsaženou v lidském duchu, přitom však jde o Kantovo filosofické *tvrzení* o jisté povaze lidského jednání. 3) Kant nechce *vytvořit* morální zákon (s. 11), chce ho *najít* a *dokázat* jeho bezpodmínečnou platnost. 4) Poněkud zavádějící je formulace: „Zatímco na půdě té teoretické [filosofie] nelze ideu svobody apriori nahlédnout, tak ale díky způsobu užívání čistého praktického rozumu je možná...“ (s. 22).

Co se týká práce se sekundární literaturou, autor na dvou místech pomocí Allisonovy knihy poukazuje na dvojznačné Kantovy formulace a představuje i Allisonovo řešení. Jinak má ovšem sekundární literatura jen ilustrativní úlohu bez toho, že by s ní autor nějak dále pracoval.

Po formulační a formální stránce je práce méně uspokojivá než po stránce obsahové, což je patrně způsobeno tím, že si už autor po sobě nestihl text přečíst. Některé pasáže jsou tak formulačně přetížené (např. 1. věta na s. 12 a 2 odst. na s. 13); v práci jsou chyby v interpunkci, které na některých místech velmi znesnadňují porozumění (např. s. 32 nahoře); místy se setkáváme s vybočeními z vazby, s nesrozumitelnými slovními obraty („dosahujeme tím výsledku pozice morálního zákona jako principu autonomie“ – s. 24; „svoboda volby v situaci nátlaku odporující náklonnosti“ – tamt.; „náklonnosti a jednání na základě motivů chtění, tedy pod vlivem smyslovosti“ – s. 27) atd. Citáty z Allisonovy knihy jsou v hlavním textu uváděny někdy v českém překladu, někdy v angličtině.

Protože kol. Lovětínský pracoval velmi samostatně (kromě rozvržení osnovy jsem do práce téměř nezasahoval, neboť byla napsána na poslední chvíli) a jeho práce svědčí i přes svoji formální a formulační nedotaženost o zvládnutí poměrně obtížné problematiky, navrhuji práci hodnotit v rozmezí **výborně – velmi dobře**. Nechávám na posouzení komise, zda a případně v jaké míře do hodnocení zahrnout, že bakalářská práce je poměrně krátká (cca 40 NS).

V Praze dne 20. 5. 2015

Mgr. Martin Vrabc, Ph.D.